

Forbrugerkøb, som ikke er indgået under de i art. 5, stk. 2, nævnte omstændigheder, vil blive omfattet af konventionens almindelige lovvalgsregler. Dette vil ikke medføre nogen afgørende ændring set i forhold til 1964-lovens regler. Den væsentligste forskel er, at konventionens art. 4 stk. 2, for tilfælde, hvor der ikke er indgået en lovvalgsaftale, alene indeholder en formodning for anvendelse af sælgers lov, medens 1964-loven indeholder en fast hovedregel herom. Den i art. 4, stk. 2, indeholdte formodning for anvendelse af sælgers lov må imidlertid i de fleste tilfælde anses for stærk, eksempelvis i tilfælde, hvor en forbruger under en turistrejse foretager indkøb i udlandet.

Rent lovteknisk undtages forbrugerkøb fra 1964-lovens anvendelsesområde ved indførelse af et nyt litra d i lovens § 1, stk. 2, som i forvejen indeholder en opregning af forskellige typer af køb, for hvilke loven ikke gælder. I det ny litra d henvises til den definition af forbrugerkøb, som findes i købelovens § 4 a. Efter denne bestemmelse forstås ved forbrugerkøb »et køb, som en køber (forbruger) foretager hos en erhvervsdrivende, der handler som led i sit erhverv, når det købte hovedsagelig er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for køberen, og sælgeren vidste eller burde vide dette«. Køb, som ikke opfylder denne definition, og som ikke er omfattet af nogen af de øvrige undtagelser i § 1, stk. 2, vil fortsat være omfattet af lovvalgsreglerne i 1964-loven. Dette gælder således ikke alene købeaftaler indgået mellem to erhvervsdrivende (handelskøb), men også købeaftaler indgået mellem to ikke-erhvervsdrivende (dog med forbehold af § 4 a, stk. 2, jfr. ndf.) samt tilfælde, hvor der objektivt er tale om forbrugerkøb, men hvor sælgeren hverken vidste eller burde vide, at det købte hovedsagelig var bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for køberen.

Ifølge købelovens § 4 a, stk. 1, 2. pkt., har sælgeren bevisbyrden for, at købet ikke er et forbrugerkøb. Henvisningen til § 4 a omfatter også denne bevisbyrde, således at sælgeren i tvivlstilfælde vil have bevisbyrden for, at det er 1964-lovens og ikke konventionens lovvalgsregler, der skal finde anvendelse.

Ifølge købelovens § 4 a, stk. 2, skal køb fra en ikke-erhvervsdrivende anses for forbrugerkøb, såfremt aftalen er indgået eller formidlet for sælgeren af en erhvervsdrivende, og de øvrige betingelser for at anse købet for et forbrugerkøb er til stede. Også disse tilfælde vil derfor blive undtaget fra 1964-loven. Om de vil være omfattet af den definition af begrebet forbrugeraftale, som er indeholdt i EF-konventionens art. 5, stk. 1, kan derimod på

baggrund af de bemærkninger til definitionen, der er indeholdt i den til konventionen knyttede rapport, være noget tvivlsomt. Disse bemærkninger taler dog næppe afgørende imod en bekræftende besvarelse.

Til § 4

Stk. 1, hvorefter loven træder i kraft den 1. juli 1984, indebærer, at konventionen gennemføres i Danmark, selv om den endnu ikke er trådt i kraft i folkeretlig forstand, jfr. de almindelige bemærkninger pkt. 5. Lovens ikrafttræden er endvidere ikke ensbetydende med, at Danmark straks kan ratificere konventionen, idet man må afvente, at loven sættes i kraft for Grønland, jfr. bemærkningerne til § 5.

Stk. 2 tager stilling til, hvorvidt de med loven gennemførte nye lovvalgsregler alene skal finde anvendelse på aftaler, der indgås efter lovens ikrafttræden, eller om de tillige skal anvendes på tidligere indgåede aftaler. Under hensyn til, at de fleste af konventionens bestemmelser er i god overensstemmelse med, hvad der i dag må antages at være dansk ret på området, forekommer det ikke betænkeligt som hovedregel at anvende konventionens bestemmelser også på allerede indgåede aftaler. Herfor taler også, at indholdet af gældende ret i vidt omfang er usikkert, og at konventionen derfor alligevel måtte forventes at få en afsmittende virkning ved bedømmelsen af, hvilken lov der skal anvendes på tidligere indgåede aftaler. Enkelte af konventionens bestemmelser indeholder dog en klar ændring af den gældende retstilstand. Det drejer sig om art. 5 om visse forbrugeraftaler og om art. 6, stk. 1, som meget stærkt begrænser virkningerne af lovvalgsaftaler i ansættelsesforhold. Disse bestemmelser sættes derfor i kraft med virkning alene for aftaler, der indgås efter lovens ikrafttræden. Det samme gælder lovens § 3, som undtager forbrugerkøb fra anvendelsesområdet for 1964-loven om internationale køb, og som har nøje sammenhæng med konventionens art. 5.

§ 4, stk. 2, indebærer en fravigelse af konventionens art. 17, som derfor heller ikke er blandt de bestemmelser, der opregnes i lovforslagets § 1, stk. 1. Ifølge art. 17 skal konventionen kun anvendes på aftaler, der er indgået efter det tidspunkt, hvor konventionen er trådt i kraft i den pågældende stat. Denne bestemmelse er imidlertid kun udtryk for, hvad konventionsstaterne er forpligtet til, og den hindrer derfor ikke, at en stat vælger helt eller delvis at anvende konventionens bestemmelser også på tidligere indgåede aftaler.